jo som Regel kun en kort Levetid og forsvinder let i Tidsskrifternes Masse, og de under eget Navn udgivne „Dagligdags Tanker", en Række Foredrag, have heller ikke faaet synderlig Udbredelse, hvor rigt et Indhold de end har, fuldt egnet til at løfte ud af og op over dagligdags Tanker i almindelig Forstand.

I sine sidste Aar omgikkes hun med den Plan at skrive en fransk Litteraturhistorie, og hun havde dertil anskaffet sig mange værdifulde Kildeskrifter, som hun med Iver fordybede sig i; sit store Ønske, at gøre Studier dertil i selve Paris, naaede hun ikke at faa opfyldt; men hendes efterladte Optegnelser vidne om, at Værket var godt begyndt.

Mange Manuskripter findes der, som vistnok ikke burde lægges ubenyttede hen.

Dog var hendes Virken ved det levende Ord langt overvejende. Thi endskønt man i hendes Bøger finder Udslag af alle hendes fremragende aandelige Evner, havde hendes skrevne Stil maaske en vis Tyngde, og hendes Ord trængte netop saa sikkert ind ved den Hjertevarme, der gik som en Understrøm under Tanken, hun vilde skaffe Indgang, og den hende ejendommelige Kærlighedsklang, der laa i Udtrykket.

Med en for en Kvinde sjælden logisk Kraft klarede hun de vanskeligste Problemer til Berigelse for enhver dannet Tilhører, men dog kun til fuld Forstaaelse for dem, der stod paa fælles Trosgrund med hende.

I rigeligt Maal meddelte hun andre saa vel ved *Undervisning* som ved *Foredrag* af sin usædvanlige Kundskabsfylde. Man maa forbavses, naar man hører, at hun foruden de almindelige Skolefag og Sprog ogsaa underviste i Kirkehistorie, Litteratur-, Kunst- og Kulturhistorie. Hver Gang hun havde et Fag under Behandling, fristedes man til at tro, at dette netop var hendes Hovedfag, saa rig var hendes Opfattelse og Evne til at meddele. Den næstsidste Vinter, hun levede, gav hun efter Opfordring mig og mine Døtre et Kursus i fransk Historie, og det var, som alt blev levende ved hendes Indtrængen i Personlighederne og ved hendes Skildring af Steder og Egne, som hun aldrig havde set, men som vi til Dels kendte.

Allerede sidst i 70erne optog Frøken Futtrup den Virksomhed, der skulde skaffe hende saa mange Venner: *at holde Foredrag*. Hun begyndte dermed, saa vidt jeg véd, i en Skole, og det var kun for Kvinder. Derpaa opfordredes hun af forskellige Forsamlinger, hun talte saaledes flere Gange hos Frk. Barner i Værnehjemmet. Men ogsaa private Anmodninger efterkom hun gerne. Munch og jeg glædede os